

OLTÁRI
RAMAZÚRI

OLTÁRI
RAMAZÚRI

MIA SOSA

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:
Mia Sosa: *The Wedding Crasher*
First published in 2022 by Avon,
an imprint of HarperCollins Publishers

FORDÍTOTTA
Medgyesy-Töreky Flóra

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

BORÍTÓTERV
Nathan Burton Design

ISBN 978-963-636-270-6

Minden jog fenntartva

© Mia Sosa 2022
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Medgyesy-Töreky Flóra 2024

Ez most az olvasóimnak szól.

Nagyra értékelek minden kedves üzenetet,
elismerő említést, hangulatjelekkel tarkított kritikát.

Köszönöm, hogy úgy döntöttetek, elidőztök
az én kitalált világomban!

Megtisztelő számomra.

Ébő fejezet

Cartwright Hotel
Washington D. C.

Napjainkban

SOLANGE

Csak egyetlen észszerű magyarázat van arra, hogyan csöp-pentem ebbe a jelenetbe: el vagyok átkozva.

Igen, dramatizálom a dolgot. Bizony, ez még csak a kezdet.

Azért kerültem ebbe a szorult helyzetbe, mert az unokatestvérem, Natalia, aki sminkmester, az utolsó pillanatban felhívott, és könyörgött, segítsék neki, ahogy ő fogalmazott: „prémiumminőségű sminkes szolgáltatást nyújtani” egy esküvőn a Cartwrightban. Bármit is jelentsen ez...

A másik unokatesóm, Lina, aki ennek a flancos butikhotelnek az esküvői koordinátora, azt az utasítást adta nekem, hogy húzzam meg magam. Sosem ismerné be, de fogadok, attól tart, hogy a riasztóan hatékony „a legtöbb pasi szemét”-feromonjaim megváltoztatják e várva várt esemény kimenetelét.

Hát jó. Boldogan adogatok Natalia kezébe ecsetet, törülőkendőt vagy akármit, és nem mutatkozom. Csakhogy rám

bízott egy pluszfeladatot – hogy kérjek seprűt és lapátot –, és úgy gondoltam, ha magam megyek le a takarítórészlegre, megkapharinthatok pár extra üvegcsét a szállodai hidratáló krémből a kiszáradt kezemre.

Fene a spúrságomba!

Meg kellett volna vennem a krémet a szálloda wellness-részlegében, és mit sem sejtve menni a dolgomra. Ehelyett most a lépcsőházban vagyok, a második és a harmadik emelet közötti lépcsőfordulóban ragadva, és épp betolakodom egy privát pillanatba a menyasszony és egy olyan férfi között, aki *nem* a vőlegény.

– Nem szereted őt – mondja a túlzottan csillogó kék szemű, csálé nyakkendőös férfi. Aztán elindul a keze, hogy megsimogassa a nő arcát.

A menyasszony, aki esküvői magazinhoz méltó látványt nyújt, hátralép, könnyedén kitérve a férfi érintési kísérlete elől.

– Sosem mondtam, hogy szeretem.

Tè jó ég! Még csak nem is tagadja a vádat? Ha az anyám itt lenne, levegő után kapkodna, a homlokára szorítaná a kezét, és azt mondaná: „isso é um escândalo”. És igaza is lenne. Egy *gigantikus* botrány készül kitörni.

– Hát, akkor ne tedd meg! – buzdítja a srác. – Életed végéig banni fogod.

– Mondj még egy okot, hogy ne csináljam végig! Olyat, ami számít.

– Honnan a fenéből jön ez az egész, Ella? – kérdezi a srác vehemensen gesztikulálva.

A nő fel-alá járkal a kis térben, tökéletesen manikűrözött kezét tördelve, miközben összefüggéstelenül motyog, gyötrelemtől eltorzult arccal. Néhány ütemmel később megáll, és mély lélegzetvétellel igyekszik lecsillapodni.

– Szerelmes vagyok beléd, Tyler. A kérdés az, hogy készen állsz-e végre beismerni az irántam táplált érzéseidet.

Atyaég! Komolyan mondja?

A *nem* vőlegény lehunyja a szemét, és nem szól semmit, megadva ezzel neki a választ, amelyet nem remélt.

A minden lében kanál énem legszívesebben fogna egy zacskó pattogatott kukoricát, és hátradőlve nézné a műsort; a józanabbik énem viszont tudja, hogy nem állhatok itt örökké. *Gondolkozz, Solange! Gondolkozz!* Oké-oké, milyen lehetőségeim vannak? Feltételezem, tehetnék úgy, mintha nem is észlelném a kibontakozó drámát, és elslisszolhatnék mellettük. Mivel engem még nem mutattak be hivatalosan a menyasszónynak, meghúzhatnám magam az öltözőben, ő pedig sosem tudná meg, hogy a titka napvilágra került. Vagy visszalopakodhatnék a harmadik emeleti ajtóhoz. Tekintve, hogy teljesen el vannak foglalva egymással, talán észrevétlenül távozhatnék.

Szemügyre veszem a lépcsőt, majd az ajtó felé fordítom a fejem. Dönteni, dönteni... *De várjunk csak egy percet!* Én nem csináltam semmi rosszat. Ez a menyasszony balhéja, nem az enyém. És nekem kell az a rohadt kence a kezemre – az egy csodaszor. Ráadásul időre van szükségem, hogy megtervezzem a következő lépésemet.

Mert a jelek szerint nem túl szerencsés vőlegény nem idegen. Nem egészen. Deannel még nem találkoztunk, de ő Lina pasijának a legjobb barátja, és az unokatestvérem iránti lojalitás (az alapvető emberi tisztességgel együtt) azt diktálja, hogy megfontoljam, felfedjem-e, aminek épp a tanúja vagyok.

Egy hangos zihálás jelzi azonban, hogy a döntés, hogyan keveredjek ki a helyzetből, már nem az enyém, és amikor felpillantok, két gyanakvó szempár mered rám.

Szerencsére gyorsan jár az agyam.

– Bocs a zavarásért, srácok – mondom, és derűsen intek nekik. – Megértem az igényt, hogy kisurranjatok, mielőtt kimondjátok a boldogító igent. A férjemmel szó szerint tíz perccel azelőtt szexeltünk, hogy összekötöttük az életünket.

Természetesen nem vagyok házas, de képes vagyok a szemébe hazudni valakinek, ha a helyzet úgy kívánja. Megkönynyebbülésemre a menyasszony testében oldódik a feszültség, mintha megállapította volna, hogy nem vagyok a vőlegény barátja, azaz potenciális ellenség. Viszonyzatlan fellángolásának tárgya eközben a tarkóját dörzsölgeti, és felnevet.

– Olyan nehéz távol maradni tőle, tudod? – szólal meg Ella. – Már csak egy óra, és egymás karjában táncoljuk az első táncunkat. – Eljátszva a jövődbelijevel flörtölő menyasszony szerepét, szemérmes mosollyal a pasira sandít, és meghúzgálja a zakója hajtókáját, hogy közelebb vonja magához. *Az ég szerelmére, a pasi egy esküvői vendég?* Aztán rákacsint a férfirra, az üde orcáján virító halvány pír pedig kapóra jön, hogy hozzátegyen az alakításához.

Hű, legalább olyan jó színész, mint én!

Intek, hogy ne szabadkozzon, és a falhoz simulok, amíg el nem érem a szabadságba vezető első lépcsőfokot.

– Jó szórakozást, és gratulálok! – Amikor már három lépcsőfokkal lejjebb vagyok, hozzáteszem: – A legjobbakat kívánom nektek. – Miért? Mert sem nekem, sem a vőlegénynek nem áll érdekében, hogy eláruljam, mit gondolok valójában erről a helyzetről. Még nem. Inkább csak felkapom a seprűt és a lapátot – ó, és persze az ingyenkézkremet –, és megkeresem Linát. Ő tudni fogja, hogyan kell ezt kezelni.

De amikor visszatérek a menyasszonyi lakosztályba (a rohadt kence nélkül, mert a szálloda egy zárt szekrényben tárolja), Lina sehol sincs, és nem válaszol az SOS üzenetemre. Ami még rosszabb, hogy a szertartás perceken belül kezdődik.

– Hol voltál? – kérdezi Natalia, miközben egy középkorú nő állat és homlokát púderezzi. – Negyedórával ezelőtt kértem a seprűt. – Ránéz a tükörképemre, és felvonja a szemöldökét.

Zavartan ficergек, amit észre is vesz.

Natalia elfordítja a felsőtestét – ami jelentős teljesítmény, tekintve, hogy nyolc hónapos terhes –, és úgy hajol felém, hogy csak én halljam, amit most mond:

– Minden rendben? Úgy nézel ki, mintha egy meztelen szellemet láttál volna egy irdatlan nagy dákóval.

Forgatom a szemem, és fújok egyet. Natalia gyakran beszélí ősei nyelvét: a főszulis diákszövetségét.

– Öhm, nem is tudom. Csak tudod, láttam a menyaszszonyt lefelé menet, és...

A nő felugrik a székből, és kitér Natalia keze elöl, amint az unokatesóm megpróbálná elegyengetni a púdert az arcán.

– Ella odalent van? De miért? Itt kellene lennie, hogy elvégezzék az utolsó simításokat a sminkjén.

Valójában, amennyire meg tudtam állapítani, Ella épp egy másik férfinál próbálkozik be.

– Nem vagyok benne egészen biztos – felelem vélhetőleg Ella rokonának. – Esetleg meg kellene néznie, mi van vele. – Nataliára nézek, és azt tátozom: „Beszélnem kell veled. Kint.”

Natalia bólint, ám ekkor Ella viharzik be a lakosztályba, pont közénk. Szőke hajának jó pár tincse kiszabadult a komplikált kontyból, amelyet esküvői frizurájául választott.

– Kicsit csillogok, de nincs sok időnk – mondja a menyasszony Nataliának. – Tudnál egy gyors frissítést csinálni?

– Persze. – Natalia bólint, aktivált professzionális üzemmódban.

Mielőtt Ella lehuppan a székre, gondterhelt pillantást vet felém.

– És kihez van szerencsém?

– Ő az unokatestvérem, Solange. Aki ma *ügy tesz*, mintha segítené nekem.

Csúnyán nézek Nataliára, majd Ella kedvéért hozzáteszem:

– Meg amúgy a vőlegény oldaláról is érkeztem.

Ella nyel egyet.

– Értem. – Aztán legyezgeti az arcát. – Valaki tudna hozni nekem vizet? Kicsit kitikkadtam.

Rámutatok a néhány méterrel arrébb lévő asztalra, ahol lenyűgöző mennyiségű nasi – és *palackozott víz* – sorakozik.

– Akad itt egy kevés.

– Igazság szerint én a szénsavasat preferálom – mondja Ella, és reszketegen rám mosolyog. – Segít megnyugtatóni a gyomromat, ami ma nyilvánvaló okokból rakoncátlankodik.

– Solange, megtennéd, hogy felhívod a szobaszervizt? – kérdezi Natalia jámbor vigyorral az arcán.

– Próbáltam hívni a folyosóról – veti közbe Ella. – Nem veszik fel.

– Akkor a kávézó a félemeleti szinten? – ajánlja Natalia.

Ó, már értem, mi folyik itt. Ella meg *akar* szabadulni tőlem. Valószínűleg én vagyok az egyetlen dolog, ami közte és a remélt házassága között áll.

A szék karfáját markolva Ella előrehajol, és lázasan rám szegezi a tekintetét.

– Tisztában vagyok vele, hogy te nem vagy közvetlenül érintett az ügyben, de az a szénsavas víz pont jó lenne arra, hogy megnyugtassa az idegeimet. Ma van a nagy napom, és kissé kivagyok. – Megrázza a fejét, mintha ki akarná szelöltetni. – Ilyen körülmények között nem megy a legjobban a gondolkodás. Lennél olyan jó, és megtennéd nekem ezt a kis szívességet?

Közvetlenül érintett az ügyben? Kissé kivan? Nem megy a legjobban a gondolkodás? Ez a nő tényleg nem semmi. Néhány gondosan megválogatott szóval azt mondja nekem, hogy hagyjam békén, és hallgassak arról, amit láttam. És talán így is kéne tennem. Bármi is folyik itt, az csak rá, Deanre és a lépcsőházi fickóra tartozik. Mégsem tudom megállni, hogy felszólaljak, tegye azt, ami nyilvánvalóan a legjobb mindenkinek: fújja le az esküvőt.

– *Biztos* vagy benne, hogy ezt akarod? – kérdezem.

– Ezt..., igen – feleli elcsukló hangon.

– Tudod, még nem késő meggondolni magad.

– A szüleim másképp vélekednének. Különben is, már meghoztam a döntésemet.

Egy hosszú pillanatig bámuljuk egymást, aztán felfújom az arcom, és kiengedem a levegőt.

– Rendben – mondom neki. – Minden menyasszony megérdemli, hogy megkapja, amit akar a nagy napján. Még akkor is, ha az nem könnyen elérhető. Meglátom, mit tehetek.

Reszketegen rám nevet, aztán megfordul, és hátradől a széken. Ah! Hivatalosan is kimerültem. Még fél óra, és Natalia felment a kötelességeim alól.

Csak hozd azt a nyomorult vizet, Solange, és éld tovább az életed! Pontosan ezzel a szándékkal lépdelek a lakosztály ajtajához, majd egy utolsó pillantást vetve a felém hunyorgó unokatesómra, átlépek a küszöböt, és ellenállok a folyton jelen lévő késztetésnek, hogy más dolgába avatkozzam.

Amikor a zsebemben rezeg a telefonom, előhúzom, és látom, hogy Lina üzent:

Lina: Bocsil! A csellista eltévedt idefelé jövet. El kellett intézнем, hogy megtalálja a helyét. Mizu?

Gyorsan bepötyögöm a választ, miközben a liftekhez sétálok.

Én: Nem erdekes. megvagyunk.

Lina: OK, remek. Hamarosan kezdődik a szertartás.
A vőlegénynek már úton kell lennie, aztán Diana
eljön a menyasszonyért. Mindenki készen áll oda-
fent?

Én: Asszem. meg kene kérdezni Nataliat, bizti ami tuti.

Lina: 

Mielőtt hasonlóképpen reagálhatnék, egy test csapódik ne-
kem, és úgy zuhanok a földre, mint akit kiütöttek egy bajno-
ki mérkőzésen. Naná. Ha van valami, amiben jó vagyok, ak-
kor az a lendületes seggre esés.

– Basszus, annyira sajnálom – szólal meg egy rekedtes
hang valahol a fejem fölött.

Pislogok párat, és kinyitom a szemem. *Basszus!* A fölém
hajoló fehér férfi nem egy átlagos pasi. A legkevésbé sem
mondható átlagosnak. Épp ellenkezőleg, eszméletlenül jó-
képű – olyannyira, hogy elképzelem, amint az arcvonásai
naponta versenyeznek „a legjobb testrész” címért.

„Nem vagy ellenfél számomra” – mondja a dús ajka az
erős állkapcsának.

„A francokat nem vagyok – vág vissza az állkapcsa. – Min-
denki tudja, hogy kurvára ellenállhatatlan vagyok, amikor
a nagyfőnök megsimogat.”

„Pofa be, ti ketten – mondja nekik a mogyoróbarna szem-
pár. – Ha három másodpercnél tovább nézek egy nőre, an-
nak annyi. Ezt próbáljátok felülmúlni!”

A bal szemöldöke fölött van egy apró heg. Ez a *pièce de résistance*. A döntő dobás (mármint a kosárlabdás fajta), amely egy leheletnyi titokzatosságot kölcsönöz a kifogástalan megjelenésének.

„Mégis mindenki rám bukik a legjobban – büszkélkedik a sebhely csábító hangon. – Mert azt sugallom, hogy a napalait táblázatok böngészésével, az éjszakáit pedig seggek szétrúgásával tölti egy lepukkant bunyós klubban.”

– Mindannyian szuperek vagytok – mondom. Hangosan.

A férfi arcán megjelenő enyhe pír arról árulkodik, hogy észrevette a szemem rajta történő, szemérmetlen legeltetését.

– Jól vagy?

– Jól vagyok. Te is jól vagy. Mindannyian jól vagyunk.

Nem-átlagos-pasi elfojt egy nevetést, megköszöri a torkát, majd a kezét nyújtja felém.

– Gyere, hadd segítssek fel!

Elfogadom, és hagyom, hogy álló helyzetbe húzzon. *Jézusom, de magas!* Mellette legalább tíz centivel eltörpülök, pedig magasabb vagyok, mint egy átlagos nő. És most, hogy visszanyertem a tájékozódási képességemet, felfigyelek a fekete szmokingra és a piszkoszőke hajára: ő az, akire Lina mutatott, amikor megkértem, hogy mutassa meg a vőlegényt.

– Elnézést kérek – mondja, és az arcára kúszó pír egy árnyalattal mélyül. – Kicsit szétszórt vagyok ma.

– Te vagy a vőlegény – állapítom meg.

– Aha – bólint.

– Dean.

A nyilvánvaló tények terén tanúsított jártasságom lélegzetelállító. Igazán.

– Ismerjük egymást?

– Lina unokatestvére vagyok. Solange.

Elmosolyodik, a szeme felragyog a barátságos felismeréstől.

– Igaz is. Te vagy a legfiatalabb unokatestvér.

– Csak két évvel – vágom rá egy cseppet védekezőleg. – De az idősebb unokatesóim még mindig úgy tekintenek rám, mintha pelenkás lennék.

Úristen, fogd már be, Solange!

A mosolya még szélesebb. (Remélhetőleg nem azért, mert Pampersben képzel el engem.)

– Ha ez vigasztal, Lina szerint zseniális vagy.

Igyekszem nem feszengeni – a zsenialitásnak nem könnyű megfelelni.

– Én inkább találékonynak és jószívűnek tartom magam.

– Ez nem zárja ki, hogy zseniális is legyél, nem igaz?

Megkocogtatom az állam, mintha elgondolkodnék a kérdésén.

– Most, hogy mondod, teljesen igazad van. Átkozottul zseniális is vagyok.

Bátorítóan bólogat, a szeme körüli nevetőránccok pedig csak azért jelennek meg, hogy engem bosszantsanak.

– Ez a beszéd!

Egymásra vigyorgunk – mígnem a lépcsőházi találkozás képei felvillannak az agyamban, és arra kényszerítenek, hogy eszembe jusson, ez a srác az esküvői szertartására tart.

Őszintén szólva sose siránkoztam azon, hogy az összes jó pasi foglalt – sok rossz is foglalt –, de különösen szerencsétlennek tűnik, hogy pont ma találkozom ezzel a fickóval. Ha netán érdekel a véleményem: Sors, te egy igazi *szemét* vagy! Mert ha ez a pasi szabad lenne, biztosan a teendőim listájának az élére kerülne. Nos, azzal vigasztalom magam, hogy feltételezem, rossz az ágyban. Cuki a mindennapokban, de troll a paplan alatt. Na, ez csak így fair.

Dean tekintete végigvándorol az arcomon, aztán összehajítja a szemöldökét, és a fejét csóválja, mintha az agyát újra kellene indítani.

– Mindenesetre kösz, hogy ma besegítettél.

– Szívesen.

Kívülről csupa mosoly és udvariaskodás vagyok, de belül a mellkasom leereszt, mint egy lassan szivárgó gumiabroncs. Igazság szerint a szűk folyosó nem elég nagy ahhoz, hogy elférjen benne a titok, amelyet őrzök, és a szám nem eléggé fegyelmezett ahhoz, hogy csukva maradjon. *Ott van* már a nyelvem hegyén: *a menyasszonyod valaki másba szerelmes. Menekülj!*

Ám ekkor megcsörren Dean telefonja, ő habozás nélkül felveszi, és egy rikácsoló hang lép be a társalgásunk buborékjába. A hívás idejében emlékeztet arra, hogy nagyon keveset tudok ennek az embernek az életéről, és nem lenne szabad felforgatnom, hacsak nem vagyok biztos benne, hogy ez a helyes.

– Dean, édesem, az a személtáda kilakoltatási értesítést tett ki az ajtómrá – mondja a feldúlt illető a vonal túlsó végén, elég hangosan ahhoz, hogy én is halljam. – A bíróság azt mondta, hogy nem teheti ezt. Most mi lesz?

– Tartsa, Mrs. Budros!

A mellkasához szorítja a telefont, hogy Mrs. Budros ne hallja.

– Az ügyfelem az – világosít fel. – Muszáj beszélnem vele.

– Hadd találjam ki: ügyvéd vagy.

– Igaz a vád – feleli vigyorogva. – Bocsáss meg egy percre!

Egyik ujját a szabad füléhez nyomva hátat fordít nekem, és elsétál a folyosón.

– Itt vagyok – mondja az ügyfelének.

Másodpercekkel később megérkezik a lift az emeletre, és Diana, Lina legjobb barátnője, egyben asszisztense ront ki, hóna alatt egy felírotáblával. Tekintete Deanre szegeződik.

– Megtaláltam – mondja az úrkadét-fejhallgatójába. – Máris leküldöm.

Diana odamasírozik, és Deant az ingujjánál fogva előrán-cigálja.

– Indulás, nagymenő! Erre nincs időnk. Már lent kéne lenned, hogy elmehessek a menyasszonyodért.

Dean hagyja magát a lifthez vezetni, meg sem szakítva a beszélgetést Mrs. Budrosszal. Diana szó nélkül megnyom egy gombot a panelen, és óvatosan kiugrik, mielőtt az ajtó becsukódna. És ezzel Dean el is tűnt.

Diana megtorpan, amikor észreveszi, hogy ott állok oldalt.

– Te vagy a kijelölt folyosóőr?

Dianát családtagnak tekintem, szóval megengedett neki, hogy okoskodjon.

– Nagyon vicces! – Sznob brit akcentust felvéve elmagyarázom, miért őgyelgek itt: – A menyasszony szénsavas vizet óhajtott, és rám hárult az a kevésbé irigylésre méltó feladat, hogy gondoskodjak róla. – *Áh, inkább úgy hangzik, mint Drakula gróf gyatra imitációja.*

Diana a szemét forgatja.

– Ne fáradj! Nem fogod tudni időben eljuttatni hozzá. Én majd betelefonálok egy kéréssel, és leküldöm a váróterembe.

– Akkor visszamegyek, és segíték Nataliának takarítani – mondom vállat vonva.

– Nem fogod megnézni az esküvőt? – kérdezi Diana duzzogva. – Ez az első, amit az elejétől a végéig én szerveztem. Nem akarok hencegni, de azt hiszem, ezzel végre sikerült elkapnom a fonalat.

Nem áll szándékomban szemtanúja lenni ennek a katasztrofának, ami azt jelenti, hogy kifogásra van szükségem. Diana egy testhezálló, halványkék kosztümöt visel, amely jól illik az esküvő stílusához; az én hétköznapi öltözékem elcsúfítaná a hangulatot – legalábbis ezt fogom neki mondani. Szégyenlősen gesztikulálok a szűk farmerom és a balerina-cipőm felé.

– Nem igazán vagyok ehhez öltözve.

– Állj csak be hátra – mondja, elhessegetve az aggodalmamat. – A rózsával borított lugas mellé. Tökéletes rálátásod lesz a ceremóniára.

Ismétlem, ez nem igazán céлом, de ha őszinte vagyok, azzal megbántom Dianát. Ez a teljesítmény fontos neki, így nekem is fontos.

– Rendben, alig várom, hogy lássam, hogyan áll össze az egész.

Pompás! Most kénytelen leszek végignézni, ahogy Dean feleségül vesz egy olyan nőt, akinek a szándékai nem világosak. És minden másodpercben azon fogok kattogni, hogy vajon el kellett volna-e árulnom, amit tudok. Semmi kétség: el vagyok átkozva.

Második fejezet

DEAN

Eljött a nagy nap, és ennél tökéletesebb már nem is lehetne. Az időjárás kegyes hozzánk – ami nem kis teljesítmény, lévén, hogy július van Washingtonban –, és a közeli barátaink és családtagjaink (főleg Elláé) mind itt vannak a szálloda kertjében, hogy velünk együtt ünnepeljék ezt a jeles alkalmat.

Max, az egyetemi szobatársam és legjobb barátom mellett van, készen arra, hogy átadja a gyűrűt, amikor a szertartásvezető kéri. Nos, készségesnek nem igazán mondható. Ami azt illeti, legfeljebb vonakodva hajlandó megtenni.

Elismerem, nem lett volna szabad ezt úgy jellemeznem, mint egy modern kori érdekházasságot. Ettől rögtön elkenődött. De Ella ezt a kifejezést használta, amikor felvetette a házasságkötés ötletét, így amikor eljött az ideje, hogy megosszam a hírt Maxszel, a szavak csak úgy kicsúsztak a számon, mielőtt esélyem lett volna átgondolni, hogyan reagálna rájuk. Ő ízig-vérig romantikus alkat; egy kölcsönös tiszteletre és összeegyeztethető célokra épülő kapcsolatra sosem adná az áldását, hacsak nem lenne tényező benne a szerelem is.

Odahajol hozzám, és a vállával megbökdös.

– Mi az? – kérdezem.

– Még nem késő meggondolni magad – mondja a szája szegletéből. – Csak szólj, és én elterelem a figyelmüket, amíg te átugrasz a sövényen, a jobboldon. Onnan szabad az út a parkolóig. Most oda is adhatom a kulcsot, hogy elvihesd a kocsimat.

Ökölbe szorítom a kezem a szám előtt, és beleröhögök.

– Állj le, te seggfej! Te vagy a valaha volt legrosszabb esküvői tanú. És ez az esküvő végbemegy, akár tetszik, akár nem.

– Nem tetszik – jelenti ki tárgyilagosan. – Csak hogy tisztázzuk.

– Tisztában vagyok veled.

Max mindig is támogató barát volt, de ez nem jelenti azt, hogy nem borítja rám a bilit, ha nem ért egyet a döntéseimmel. Így működünk, és a világért sem változtatnék rajta. Ahogyan nem fogom meggondolni magam azt illetően sem, hogy feleségül vegyem Ellát. Pontosan ennek kell történnie.

Miközben várom, hogy elkezdődjön a szertartás, gondolatban átfutom az élettervemet, és őszintén elégedett vagyok az eddig elért eredményeimmel.

Első lépés: kifizetni a diákhiteletemet.

Státusz: teljesítve. Végre.

Második lépés: venni egy lakást.

Státusz: tavaly megtettem. Nem végleges, de kezdésnek megteszi.

Harmadik lépés: találni egy alkalmas partnert, akivel csúcs párost alkotunk.

Ella információbiztonsági elemző, és saját céget akar indítani. Az ambíciózussága vetekszik az enyémmel.

Státusz: befejezésre vár. Ma.

Negyedik lépés: partnerré válni az Olney & Henderson LLP-nél 30 éves korom előtt.

Státusz: folyamatban. De mivel novemberben betöltöm a 30-at, nincs sok időm hátra.

Ötödik lépés: családot alapítani.

Státusz: meghatározásra vár.

Most már csak anyámat kellene rávennem, hogy megállapodjon valahol, és meglennék. De mivel nem tűzök ki elérhetetlen célokat, ez az egy elkerül az agyam vágyálomszegletébe. Itt van ma, az új pasijával, akit a próbavacsorán ismerem meg. Ahhoz képest, hogy korábban azon tűnődtem, egyáltalán eljön-e az esküvőre, a megjelenését kisebb győzelemnek tekintem.

A vonósnégyes elkezd játszani Pachelbel *D-dúr kánonját* (Ella választása), és a kis násznép többi tagja, mindannyian Ella oldaláról, csatlakozik hozzám és Maxhez a virágokkal díszített pavilon lépcsőjén. Ella nővére, Sarah egy kedves nő, aki habozás nélkül befogadott a családba. Tyler, Ella gyerekkori barátja viszont már más tészta. A srác büszkén viseli örökös kaján vigyorát, és úgy lavírozott végig az esküvőt megelőző összes eseményen, mintha le se tojné az egészet. Hogy Ella miért tartja vele a kapcsolatot, az olyan rejtély, amit nem áll szándékomban megoldani.

A jelenlévők felállnak, és a nő, aki alig hat hónapja lépett az életembe, megjelenik az apjával a kert kovácsoltvas bejárataánál, és kecsesen az oltárhoz vezető, fehér futószőnyegre lép. Amint halad előre, hirtelen felpillant az apjára, egy sztoikus férfira, akit nehéz kiismerni. Nem mosolyog a lányára, de a karjuk egymásba fonódik, és a férfi keze ráborul Elláéra.

Ella elém libben, és megerősítő lélegzetet vesz. Biztatóan biccentek neki, eltátogom, hogy „gyönyörű vagy”, és elfoglalom a helyem mellette. A szertartásvezetőnk, Ella apjának egyik barátja köszönti az egybegyűlteket, miközben magamban elgyakorlom a fogadalmamat; magunk írtuk meg, és

biztosra akarok menni, hogy nem mondok se túl sokat, se túl keveset.

Ahogy megállapodtunk, Ella kezdi.

– Köszönöm – kezdi a szemembe nézve –, hogy bejöttél az életembe, amikor a legnagyobb szükségem volt rád. Hogy reményt adsz a jövőre nézve. Hogy segítesz elengedni... a múltat. Hogy a legjobbat hozod ki belőlem.

Olyan baromi komolynak tűnik, miközben ezeket mondja, ezért különösen szarul érzem magam, amiért feltűnik, milyen énközpontú a megfogalmazása. Lehet, hogy nem vagyunk szerelmesek, de azt akarom, hogy ez egy stabil párok kapcsolat legyen. *Ez csak egy apróság, Dean. Nem mindenki a szavak embere. Koncentrálj a nagy egészre: végre találtál valakit, aki szinte mindenben egy hullámhosszon van veled, kezdve a karrieretek fontosságától egészen addig, hogy hol és mikor fogtok letelepedni a kertvárosban. Nem várja el, hogy szerelmes legyél belé, és nem is akarja, hogy hazudj erről. Ritka teremtés – egy egyszarvú, bakker –, úgyhogy ne cseszd el a dolgot!*

– Ígérem, hogy ettől a naptól fogva a feleséged leszek. Hogy támogatni fogom az álmaidat. Hogy *veled* és *melletted* fogok fejlődni.

Oké, ez már... jobb. És most én jövök.

– Ella, attól a pillanattól kezdve, hogy együtt utaztunk egy random Toyota Camry hátsó ülésén, tudtam, hogy háttással leszel az életemre. És abban a percben, amikor rájöttem, hogy képes vagy elgyepálni kosárlabdában, eldöntöttem, hogy nem eresztelek többé.

Ez a rész kivált némi nevetést – szinte kizárólag az én oldalamról.

– De komolyan, köztünk minden olyan *könnyű*, és ez sokat elárul. Tetszik, hogy teret kérsz, és éppolyan szívesen meg is adod. Tetszik, hogy tudod, ki vagy, hová tartasz, és hogyan fogsz oda eljutni. Olyan sok szinten lenyűgözől.

A hajtóerőd az enyémet is táplálja. De mindennél jobban szeretem a lehetőségeket, hogy mit érhetünk el *együtt*. A jövőnk ígérését. Ezt csak egyszer akarom megtenni, és megfogadom, hogy mindent megteszek azért, hogy soha ne kelljen megkérdőjelezned a ma meghozott döntésedet.

Ella szeme csillog, és úgy néz ki, mint akinek elszorult a torka a szavaimtól. Kis lélegzetet vesz, és megdönti a fejét, tekintete a hátam mögött keresgél. Pár másodperc múlva elkomorul az arca, aztán hátrahúzódik, és viszonozza a pillanástomat.

Természetesen ideges. Ez egy fontos mérföldkő a kapcsolatunkban. Talán megviselte a nyomás, hogy segített megszervezni ezt az esküvőt. Úgy gondolom, én tisztességesen kivettem a részemet, de ki a megmondhatója, hogy nem kellett volna-e többet tennem?

A szertartásvezető a vendégeinkhez fordul:

– Dean és Ella szeretné, ha barátai és családtagjai a következő kérdés megválaszolásával osztoznának különleges napjukban: Támogatjátok-e ezt a párt, amikor nekivágnak életútjuk következő szakaszának?

A meghívottak lelkesen, bár esetenül válaszolnak, egyesek egyszerűen csak „igen”-t mondanak, mások pedig azt nyilvánítják ki, hogy „támogatjuk”. Kedélyes nevetgélés következik, majd egy magányos hang vág át a kuncogáson és a csacsogáson, és kijelenti:

– Én nem!

Néhányan felhördülnek. Mások felegyenesednek a helyükön, mintha a ceremónia most vált volna igazán érdekessé. Keresem a felbolydulás forrását, és a tekintetem végül azon a nőn állapodik meg, akivel negyedórával ezelőtt találkoztam a folyosón: Lina unokatestvérén, Solange-on.

A kertet szegélyező magas sövény mellől bukkan elő, és sajnálkozó tekintettel néz rám.

– Mi a franc folyik itt? – préselem ki a szavakat, ami már önmagában is csoda, hiszen kurvára le vagyok döbbenve.

Nem törődik a kérdéssel, helyette a sajátját intézi a menyasszonyomhoz:

– Ella, ez életed egyik legfontosabb döntése. Nem csak rólad szól. Ez Deant is érinti. *Biztos* vagy benne, hogy végig akarod csinálni?

Várjunk csak! Ez a nő, akit egy órája még nem is ismerem, megpróbálja megakadályozni az esküvőmet?

Mi. A. Fasz?